

vi nu komme til at tale om Kasser, er det kun om Kasseforvaltninger, Regulativet for Kasseforvaltningerne og Bemyndigelse til, som den ærede Minister har udtrykt sig, at afslutte en Contract med vor tilkommende Banquier. Det forekommer mig at fremgaae af den sidste Udtalelse af den ærede Forslagsstiller, at han tænker sig en anden særlig Kassebeholdning end den, der indestaar i Totalkassebeholdningen; men der bliver for Fremtiden i disse 4 Aar, i hvilke denne Lov bemyndiger Ministeriet til den Forvaltningsform, som her er angivet, ingen anden enkelt Kassebeholdning end den, der indestaar i Totalkassebeholdningen. Totalkassebeholdning er et Udtryk for Summen af de særlige Kassebeholdninger og Monarchiets Kassebeholdning; de særlige Kassebeholdninger staae der under visse Betingelser, men under den særlige Ministers Ansvarlighed; Monarchiets Kassebeholdning staaer der under ingen anden Betingelse end den, der udgaaer fra Monarchiets Finantsministers egen Stilling til Kassen og Finantsvæsenet. Dette „Totalkassebeholdning“, som synes at være det Udtryk, der har vaakt Tvivl hos det ærede Medlem, udtrykker et Factum, det udtrykker ingen legal Form, men som sagt kun et Factum. Det er ikke i Monarchiets Kasse, at vi sætte vore Kassemidler, men de holdes paa deres egen Conto, saaledes at de staae der til vor Finantsministers eller vor specielle til Finantsbestyrelsen forpligtede Ministers Raadighed — ja, det er saadan en vidtløftig Talemaade; men jeg haaber i alt Fald, at man vil finde ud af den, og at vi i denne Labyrinth dog tilsidst ville finde en Finantsminister paa Bunden — de staae der saaledes, at han har et Tilsyn med dem. Dersom de derimod vare i Monarchiets Kasse, kunde han ikke saaledes til enhver Tid nøie see, hvad der var vor særlige Kassebeholdning; just fordi den er ved Siden af Monarchiets Kassebeholdning som en særlig Kassebeholdning, der i Forbindelse med den, hvad Kasseforvaltningen angaaer, udgjør en Totalitet, er den simple og klare Benævnelse derfor „Totalkassebeholdning“. Jeg kan ikke indsee, at der vil blive det Allermindste forbedret ved den foreslaaede Forandring; men der kunde mulligviis blive Noget forværret; thi det vilde, dersom vi fulgte den nøie, ikke mere

være sikkert, at vor Finantsminister til enhver Tid kunde forlange at see og blive fuldstændig sat ind i, hvilken der er Kongerigets særlige Kassebeholdning. Monarchiets Finantsminister faaer jo nemlig en dobbelt Pligt for Fremtiden ligeoverfor os, det vil sige, ifald han gaaer ind paa den Accord, som vor Minister nu bemyndiges til at afslutte; han faaer først den Pligt paa Monarchiets Vegne at røgte alle Ind- og Udbetalinger, og han faaer dernæst den Pligt at holde et affondret Kasseregnskab for alle Kongerigets særlige Kassemidler. Der bliver ingen særlig Kasse eller Kassemidler under den nærværende Indenrigsministers Bestyrelse, det vil sige, Alt, hvad der gaaer ind, gaaer ind i den Deel af Totalkassebeholdningen, som forvaltes som særlig, og Alt, hvad der gaaer ud deraf, udtælles af denne samme Kasse, som der er forvaltet som særlig, saa at Udtrykket „Totalkassebeholdning“ er fuldkommen adæqvæt; det udtrykker fuldstændigt Forholdet, som det er, medens det andet Udtryk „Monarchiets Kasse“ kunde frembringe en Misforstaaelse, idet det kunde lede til at troe, at alle vore Pengemidler bleve henlagte der som en Kassebeholdning, der tilhørte Monarchiet, uden at der holdtes særskilt Regnskab derover. Jeg tror ikke, at det skal være Mening; men det kunde forstaaes saaledes, og der kunde fremkomme den Formening, at Kongeriget fra denne Lovs Bortering af og fremdeles i den kommende Tid skulde desforuden holde en særskilt Kasse. Men det skal Kongeriget ikke; det skal derimod have den Fordeel, at det ikke behøver at besejle en særlig Kasseforvaltning. Det forekommer mig derfor, at, naar det ærede Medlem tager dette under Overveielse, kunde han maaskee beslutte sig til at tage sit Endringsforslag tilbage, for at ikke Afstemningen derover skal faae en saakaldt Betydning. Det er jo ganske vist, at, tror man, at dette Endringsforslag betyder noget Andet og er bedre end det, der staaer i Lovforslaget, saa vilde det, hvis det blev forkastet, see ud, som om Thinget var tilfreds med det Slettere og ikke vilde have det Bedre, men har det den samme Betydning, saa vilde vi, uagtet det kun er en anden Ordforning, være udsatte for, at Ministeren kunde støde paa Banffeligheder med Hensyn til at erholde den